

Miksi minun faarista tuli maarieppa

Tämä tapattu silloin, ko met faarin kans olima venheelä merelä, ja sielä alko pikkusen satamhaan ja tuulemhaan. Silloin mie hoksasin, ette faari pölkäsi enämen ko mie. Venet oli 13-jalkanen, mutta siltikhään mie en nähny mithään syytä pölätä. Methään emmä olheet juuri niin kaukana rannasta. Hiljemini illala met istuima sisälä hytässä minun tykönä. Mie kysyin faarilta, ette miksi hän pölkäsi mennä pienelä venheelä merele. Silloin hän muisteli tämän historian:

- Niin ko sie tiät, oli minun velipuoli Hans minnuu seittemän vuotta vanhempi. Mie piän, ette mie olin viisitoista tahi kuusitoista vuotta vanhaa silloin. Se oli kesä, ja met olima seilanheet venheelä Taunusaarheen. Sinne met veimä ruokkaa vaimoile, jotka saarella poimithiin hilloi kauppias Bullin eestä. Siehän tiät, ette silloisen systeemin mukhaan poimijjat annethiin kolmasosan marjoista Bullile. Kolmasosan marjoista heän piti myyä Bullile, ja viimisen kolmasosan het saatethiin joko myyä tahi käyttäät itte.

No, se sitte näytti siltä, ette sää oli muuttumassa ja Makrean yli laskeutu pimmeys. Vaimot meinathiin, ette met Hansin kans häytysimmä oottaat vähän aikkaa ennen ko purjettisima kothiin. Sillä purjettimallahan met siihen aikaan kuljima. Mutta Hans tykkäsi, ette se oli rohki fiini sää purjettiit. Hän arveli, ette met kyllä kerkkisimmä kothiin ennen ko yltyis hirveen huono sää. Ja kaikkihan met tunsima Hansin; hän oli hurjan rohkee purjetmies. Mie en ole aivan sikkari jos se venet, millä met seilasimma, oli se sama mitä Hans itte oli ollu rakentamassa. Se oli semmonen siro, kakssoutonen nordlandinvenet. Hans oli itte laittanu siihen sneeseilin. Hän tykkäsi oikhein kunnan friskistä tuulesta, ja hänen mielestä se oli kevyin ja noppein purjettiit sneeseilillä ja fokala.

Ja ko Hans oli jotaki päättäny, niin siihen ei ollu kelhään enhään mithään sanomista – ja vähhiiten kuiten semmoisella "pojanklossila" mikä mieki silloin olin. Ja nyt Hansi sano, ette hän aikkoo kothiin. Mie luulen, ette piian sillä oli morssii oottamassa.

Niinpä met suuntasimma merele. Matkaa ei ollu ko suunile kaksi miilaa. Tuuli puhalsi friskisti pohjaisvestasta, suorhaan meän takkaa. Mie näin, ette Hans oli ottanu suunan kohti Prännää. Mie siinä ihmettelin, ette eikös hänen häytyis ottaat suunan vähän likemäs ranttaa – jos vaikka tuuli sattuis yltymhään. Mutta Hans tyhä nauro ja sano, ette suoraa linjaa myöten oon lyhhyin matka. Mie tunsin merenkäynnistä, ette tuuli oli yltymässä. Mie kysyin Hansilta, ette eikö hän vois seilata kohti Tyyryniemee, jotta met tarpheen tullessa pääsisimmä turvhaan Sløbuktan ulkopuolela olevan matalan taka. Mie en ollu harjaintunnu olheen merelä huonola säälä ja aloin jo pölätä. Mie en osanu uia, ja mie pölkäsin, ette venet kaatuis kumhoon ja met hukkuisimma.

Nyt paarot olthiin jo korkkeemat ja kovemat, ja venet sai kyyttii. Mie näjin, ette Hans meni vakavaksi. Hän ei enhään hymmyily, vaan näytti kiristelevän leukaperrii. Met olima jo niin keskelä vuonoo, ette se oli mahoton päästä maihin suojhaan. Meilä ei ollu mithään maholisuutta seilata maihin ennen ko Sjånesissä, likelä Sisä-Prännää.

Pitele kiini, vaikka tohan alta, huusi Hans tuulen läpi. Mie, joka ennesthääänki jo pölkäsin, menin nyt kauhusta kankkeeksi. Mie näjin, ette ei se Hansikhaan enhään pahemin naureskellu. Siinä mie sitte makasin tohan alla ja rukkoilin Jumalaa. Venet hörppäsi pikkusen vettä, mutta se ei tehny mithään niin kauvoin ko Hans ei sanonu sen enämppää mithään.

Nyt mie näin, minkä tähän Hansin tunnethiin seppänä purjetmiehenä: Hän piteli yhelä käelä kiini ruorista, ja toisessa käessä hänelä oli sneeseilin jatkotouvi. Hän vuoroin piätteli ja löysäsi touvvii ja ohjasi venhettä siihen laihiin, ette met rattastimma paaroinpäälä. Se tuntu siltä, niin ko met emmä olis ollenkhaan käynheet paaron pohjala, vaan lensimä ilmassa.

Fierva ei ulottunnu silloin niin kauvas ko täöpänä. Hans näki, ette se oli maholista purjettiit kopphaan, mikä oli Sjånesin takana. Hän huusi minule, ette mie häytysin nousta jaloile ja olla valmis hyppäämhään sitte ko venet törmäis ranthaan. Mie nousin ylös, ja justhiin silloin met olima paaron päälä ja sivvutimma niemen. Hans käänsi ruorin jyrkästi paarpurhiin, ja met rattastimma paaroila kunnes venet skuurasi hiettaa. Ihmiset, jotka olthiin nähneet Hansin seilaavan kohti ranttaa, olthiin tulheet fiervale. Het otethiin voimakhaila käsilä kiini venheestä ja kiskothiin sen kuivale maale.

Tämän jälkhiin mie lupasin itteleni, ette mie en koskhaan työtelis merelä. Ja sen luppauksen mie olen pitäny. Ja jotta se olis aivan sikkari, niin mie asetuin asumhaan tunturhiin.